

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/96/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213204159
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7213204159.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému X. M., O., D. X, o zaplatenie 2 526,24 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného (do 30.6.2016) OZ Právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom, Košice, Stará Baštová 2, IČO: 35 569 298, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 35C/204/2013-170 z 13.9.2016 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania žalovaného.

M e n í rozsudok vo výroku o náhrade trov konania tak, že OZ Právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268 n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

Stranám sporu a OZ Právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268 n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 74,25 € s úrokom 11,10 % ročne z uvedenej sumy od 21.3.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 9 % ročne z uvedenej sumy od 21.3.2010 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 94 %.

2. Proti uvedenému rozhodnutiu, v časti v ktorej súd zamietol žalobu (891 € s prísl.) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Súd v odôvodnení rozsudku, o. i., vymenoval dôkazné prostriedky, ktorými vykonal dôkazy, posúdil vykonané dokazovanie, t.j. všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a na základe nich vec právne uzatvoril nasledovne: Niet pochyb o tom, že medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. ako právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy upravenej zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinným do 30.6.2006, č. zmluvy: 503357677, ktorá je vo vzťahu k Obch. zák. v pomere špeciality. Cituje znenie § 497 a § 502 ods.1 Obch. zák. Na základe vykonaného zhodnoteného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu na základe zmluvy z 24.3.2005, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 100 000 Sk je podaný po uplynutí zákonnej 3 ročnej premlčacej lehoty v rozsahu skoro celého nároku, okrem sumy poslednej splátky vo výške 74,25 €, ktorá mala byť splatná 20.3.2010. Keďže žaloba bola podaná 25.2.2013 len táto 1 posledná splátka 20.3.2010 prichádzala do úvahy ako nárok dôvodný v prospech žalobcu. V danom prípade platí plynutie premlčania podľa § 101 O. z., nakoľko „sa jedná“ síce o úverovú zmluvu, avšak táto sa

podriaďuje tak, ako bolo uvedené občianskoprávnym predpisom. Nakoľko námietku premlčania je povinný podľa § 5b) zák.č.250/07 Z. z. skúmať z úradnej povinnosti, aj napriek tomu, že sám žalovaný spotrebiteľ sa tejto skutočnosti pred ním nedovoľoval, dovoľoval sa toho iba vedľajší účastník, touto námietkou sa vysporiadaval z úradnej povinnosti ex offa. Hlavný právny vzťah je však založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vznikol podľa osobitného predpisu, ktorý je lex specialis k všeobecnej právnej norme. Tento vzťah podlieha režimu spotrebiteľských úverov podľa zák.258/01 Z. z., ako aj aplikácii všeobecných ust. ochrany spotrebiteľa podľa O. z., pretože: normy obchodného práva (vrátane všeobecnej úpravy úveru) sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v O. z. a v predpisoch vydaných na jeho vykonanie. Medzi 3 zák., prichádzajúcimi takto o úvahy (1. zák. o spotrebiteľskom úvere, 2. O. z., 3. Obch. zák.) panuje pomer, že primárne sa použije predpis špeciálny, ak tento určitú otázku neupravuje, resp. tak nečiní úplne, nastupuje po ňom úprava spotrebiteľského práva všeobecne v širšom slova zmysle, teda úprava podľa O. z. Tzn., že úprava Obch. zák. sa môže na takýto prípad uplatniť len vtedy, keď nenarazí na obmedzenie v O. z. a vykonávacích predpisoch k nemu. Cituje znenie § 879r prvá veta, § 52, § 53 ods.1, § 54 ods.2, § 3 ods.1 O. z. a § 4 ods.1,2,3,4 zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (úč. do 30.6.2006; ďalej len cit. zák. - poznámka súdu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti konštatuje, že žalovanému bol poskytnutý úver 100 000 „Kč“, na ktorý úver tento učinil úhrady do 13.11.2009. Posúdil danú zmluvu ako spotrebiteľskú a teda musel prihliadať na zvýšenú ochranu spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa poskytuje inštitút posudzovania premlčania uplatneného nároku ex offa aj bez toho, že sa dlžník premlčania dovoľá. Zák.č.102/14 Z. z. ako bod 11 Čl. VIII bol do zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zavedený nový § 5b v znení, ktoré cituje. Tento zák. nadobudol účinnosť 1.5.2014 a zákonodarca nestanovil žiadne intertemporálne pravidlá. Inými slovami, okrem údaju o účinnosti novej právnej úpravy, absentujú pravidlá koexistencie starej a novej právnej úpravy. Je preto otázne, či sa nová právna úprava obsiahnutá v spomínanom § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa má aplikovať aj na vzťahy vzniknuté predto dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy. Riešenie naznačeného problému tak vyžaduje odpoveď na 2 základné otázky. Po prvé, či § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa má povahu hmotnoprávnu alebo naopak procesnú. Zastáva názor, že § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa normuje predovšetkým a najmä procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a má preto charakter procesnoprávny. Týmto orgánom je predovšetkým a najmä súd, čo vyplýva jasne a nepochybne z odvolávky normatívneho textu na premlčanie vo význame prekážky žalovateľnosti uplatneného subjektívneho práva. To, že zákonodarca použil v cit. norme pojem premlčanie, ktoré je upravené v hmotnoprávných predpisoch, na tom nič nemení. Použil ho totiž v kontexte s prihliadaním na skutočnosti, ktoré bránia priznať plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa je lex specialis k 100 ods.1 O. z., ktoré je však samo procesným ust., nakoľko v naznačených diferenciách normuje procesné vzťahy (procesnú činnosť súdu), keďže stanovuje súdu podmienenú povinnosť prihliadať na skutočnosti, ktoré nastali v konaní. Cituje, čo vyplýva z dikcie poslednej vety § 100 ods.1 O. z. Dikcia § 100 ods.1 O. z. a dikcia § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa sú komplementárnymi pravidlami vo vzťahu lex generalis (§ 100 ods.1 O. z.) a lex specialis (§ 5b zák. o ochrane spotrebiteľa), lebo dikcia § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa jednoznačne dopĺňa pravidlo § 100 ods.1 O. z. v tom zmysle, že pokiaľ nepôjde o nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv, na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka uplatnenú v konaní pred súdom. A naopak, pokiaľ pôjde o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, na premlčanie (správnejšie na márne uplynutie premlčacej lehoty) súd prihliadne i bez návrhu dlžníka. Čo sa týka otázky časovej pôsobnosti, a teda uplatniteľnosti pravidla obsiahnutého v tejto právnej norme, je potrebné uviesť, že rozdiel medzi pôsobnosťou hmotnoprávných a procesných noriem vo svojej podstate zásadný nie je. Pravidlom (a vlastne pojmovým znakom) každej právnej normy je, že reguluje spoločenské vzťahy dopredu, nie spätne. Z hľadiska legislatívneho vyjadrenia túto problematiku riešia tzv. intertemporálne (prechodné) ust. právnych predpisov. Avšak sú aj prípady, ako je práve § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa, keď zákonodarca mlčí a nestanovuje žiadne pravidlá časovej koexistencie starej a novej právnej úpravy. Všeobecným pravidlom je tzv. okamžitá aplikabilita procesných noriem, čo znamená, že procesná norma pôsobí odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti na všetky „živé“ (úvodzovky súd) spory (a iné právne veci) prebiehajúce na súdoch. Inak povedané, z mlčania zákonodarcu v prípade procesných noriem možno bez problémov vyvodiť pravidlo o časovej pôsobnosti procesnej normy, pretože proste pôsobí v čase „dopredu“ (úvodzovky súd). Ak teda platí, že právna norma § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa má procesný charakter, a zákonodarca nestanovil osobitný právny režim intertemporality, musí súd prihliadať na premlčanie práva ex officio vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ust. začatých konaniach, podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy. Osobitné právne postavenie spotrebiteľskej zmluvy však obligatórne uprednostňuje § 52 ods.2 O. z. (cituje znenie jeho tretej vety). Cituje znenie § 100 ods.1, § 101 a § 110 ods.1 a § 122 ods.1,2

O. z. Občianske súdne konanie je konaním dôkazným, tzn., že účastníka v konaní zaťažuje povinnosť tvrdenia a povinnosť na preukázanie svojich tvrdení predložiť alebo aspoň označiť dôkazy osvedčujúce ich pravdivosť. Vymenúva, čo je dôkaznými prostriedkami v súdnom konaní podľa § 125 O. s. p. Tzn., že ako dôkazný prostriedok nemôže súd použiť dohady, predpoklady, indicie a p. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd nahromadením dostatočných podkladov vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Ak účastník nesplní svoju povinnosť predloženia dôkazov spôsobilých preukázať pravdivosť svojich tvrdení, dostáva sa do procesnej situácie neunesenia tzv. dôkazného bremena a súdu neostáva nič iné, len na okolnosti a skutočnosti, ktoré neboli riadne preukázané neprihliadať. Nakoľko nebolo v konaní riadne a bez pochyb preukázané, že došlo k odstúpeniu od úverovej zmluvy, resp. k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ku tejto skutočnosti tak žalovaný, ako aj vedľajší účastník nepredložili žiaden dôkaz, len poukazovali na rozporuplné vyjadrenia žalobcu v žalobe, resp. v pokuse o zmier, ktoré však ešte nie sú jednoznačným dôkazom o tom, že sa takto neudialo a preto právne uzavrel, že k odstúpeniu od úverovej zmluvy nedošlo, takisto nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to považoval podmienky úveru a splátkového kalendára úveru za zachované, kedy žalovaný mal platiť predmetný úver v čiastkových plátkách vo výške jednotlivej splátky 2 237 Sk/74,25 € mesačne, k 20. dňu v mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola 20.4.2005 a splatnosť poslednej splátky 20.3.2010. S prihladnutím na plynutie premlčacej lehoty podľa § 101 O. z. mal za to, že všetky splátky úveru, ktoré neboli splatené žalobcovi, resp. jeho právnej predchodkyňi, sú premlčané, okrem poslednej splátky splatnej 20.3.2010. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť potom zaviazal žalovaného k úhrade len tejto sumy 74,25 € s úrokom z omeškania 11,10 % ročne z uvedenej sumy od 21.3.2010 do zaplatenia. Mal za to, že je potrebné priznať úrokovú sadzbu 11,10 % ročne, nie tak, ako si uplatňoval žalobca 12,15 % ročne, nakoľko uplatnenie takejto výšky úroku je v rozpore so zmluvnými dojednaniami stanovenými zmluvou o splátkovom úvere medzi jeho právnou predchodkyňou a žalovaným. Zároveň podľa § 517 ods. 1 prvá veta, ods.2 a § 3 nar.vl.č.87/95 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení do 31.12.2008), ktorých znenie cituje, zaviazal žalovaného „k zaplateniu“ úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy omeškanej splátky 74,25 € od 21.3.2010 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP (jeho znenie, ako aj znenie § 262 ods.1,2 CSP cituje) a vyslovil, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania, hoci bol tento plne úspešný, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli. Priznal vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval na strane žalovaného do dátumu 30.6.2016 v konaní náhradu trov konania v rozsahu 94 % (pomer úspechu a neúspechu), keďže úspech žalobcu predstavuje len 3 %, neúspech 97 %, potom pomer úspechu a neúspechu v prospech žalovaného, resp. v tomto momente vedľajšieho účastníka na strane žalovaného predstavuje 94 %).

4. Žalobca odôvodňuje odvolanie nasledovne: Má za to, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ust. O. z., týkajúce sa premlčacej doby a na daný prípad bolo potrebné aplikovať ust. Obch. zák., keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah a to aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Na základe uvedeného zastáva názor, že predmetný záväzkový vzťah je nutné posudzovať v zmysle ust. Obch. zák. Cituje znenie § 387 ods.1, § 392 ods.2 a § 397 Obch. zák. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá 24.3.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali § 52-54 O. z. len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti O. z., ako aj na zmluvu podľa § 55 O. z. Zmluva o úvere bola upravená v Obch. zák. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom § 879f ods.3 O. z. Novelizovaným § 52 ods.1 O. z. sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008. Tzn., že pokiaľ pred 1.1.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 1.1.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52-54 O. z. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ust. Obch. zák. bez ohľadu na povahu účastníkov. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) okrem rozhodnutí 2MCdo 3/2011 z 28.4.2011 a 6MCdo/4/2012 z 27.3.2013 opätovne potvrdil správnosť aplikácie ust. Obch. zák. na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere vo svojom rozhodnutí 7MCdo 9/2014 z 24.3.2015, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu (ďalej len KS) v Prešove a rozsudok okresného súdu Vranov nad Topľou pre nesprávne právne posúdenie, kedy tieto súdy nesprávne aplikovali O. z. na predmetný zmluvný vzťah. V tejto súvislosti zároveň poukazuje na rozhodnutie KS v Trnave 25Co/34/2015 z 9.11.2015 (cituje z jeho odôvodnenia). Obdobne aj Uznesenie KS v Trnave 23Co/640/2015 z 13.1.2016, 25Co/132/2015 z 29.2.2016, 25Co/176/2015 z 13.4.2016 a 25Co/353/2015 z 12.4.2016. Taktiež poukazuje na rozhodnutie KS v Košiciach 3Co/266/2015 z 13.5.2015 a 5Co/167/2015 z 13.5.2015 a rozhodnutie KS v Prešove 9Co/80/2014 z 29.10.2015, v zmysle ktorých sa majú na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o splátkovom úvere aplikovať ust. Obch. zák.

aj v otázke premlčania. Vzhľadom na uvedené je na daný prípad nutné aplikovať ust. Obch. zák. Cituje z komentára k § 52 O. z., k spotrebiteľským zmluvám od prof. JUDr. Petra Vojčíka, CSc. Zastáva názor, že z § 392 ods.2 Obch. zák. vyplýva, že pri „práva“ na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok plynie premlčacia doba od splatnosti nesplneného záväzku. Teda v prípade, ak bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku (čo v tomto konaní preukázané nebolo), premlčacia doba plynie od tohto vyhlásenia, inak pre každé čiastkové plnenie samostatne, resp., až od konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom k uvedenému, s poukazom na konečnú splatnosť úveru - 20.3.2010 - a deň podania žaloby na súde - 25.2.2013 - zastáva názor, že svoje právo uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, nakoľko k jeho premlčaniu by došlo až 21.3.2014. V tejto súvislosti si dovoľuje poukázať na rozhodnutie NS SR 4Obo 54/2007 zo 17.6.2008 (z jeho odôvodnenia cituje). Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný. V ďalšom sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu o trovách konania, kedy súd bez bližšieho odôvodnenia v rozpore s § 255 ods. 1 CSP priznal OZ Právna pomoc spotrebiteľom, Sofijská 13, Košice, IČO: 42 247 268 (ďalej aj združenie; poznámka žalobcu) nárok na náhradu trov konania. Cituje znenie § 255 ods.1, § 60, § 95 ods.1 a § 470 ods.1,2 a § 474 CSP. Ako vyplýva z cit. ust., súd rozhodoval za účinnosti CSP (rozsudok bol vydaný 13.9.2016) a preto bol v zmysle prechodných a záverečných ust. povinný rozhodovať podľa CSP, hoci konanie začalo pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. § 255 ods.1 CSP jednoznačne vymedzuje, že súd prizná nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci len stranám sporu. § 60 CSP zároveň vymedzuje, že stranami sporu sú žalobca a žalovaný. Združenie by v prípade súhlasu žalovaného s vystupovaním v konaní bolo v zmysle § 95 ods.1 CSP osobitným subjektom (nie stranou sporu). Ust. CSP nedovoľujú súdu, aby pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v konaniach, ktoré boli začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP aplikoval iný režim než ten, ktorý je upravený v § 251-§ 264 CSP. Združenie nebolo v súdenom prípade stranou sporu a preto v zmysle § 255 ods.1 CSP nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko tento súd prizná len strane sporu (t. j. žalovanému a žalobcovi) a to bez ohľadu na to, kedy združenie vstúpilo do konania. Na základe uvedeného má za to, že podľa § 255 ods.1 CSP združenie nie je subjektom, ktorému môže byť náhrada trov konania priznaná. V ďalšom poukazuje na skutočnosť, že má za to, že združenie, ktoré za účinnosti O. s. p. vystupovalo v postavení vedľajšieho účastníka, má v súdenom prípade postavenie osobitného subjektu podľa § 95 ods.1 CSP, nakoľko sa jedná o právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. V tejto súvislosti namieta neprípustnosť vstupu združenia do konania z dôvodu nepreukázania súhlasu žalovaného. V zmysle § 95 ods.1 CSP je nevyhnutnou súčasťou vstupu združenia do konania súhlas strany, na ochranu práv ktorej má vystupovať. Vzhľadom na to, že združenie takýto súhlas do dnešného dňa nepredložilo, zastáva názor, že nesplnilo podmienky na pribratie do konania a súd na jeho podania nemal prihliadať. Na základe uvedeného navrhuje rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmať a v zmysle § 388 CSP ho zmeniť tak, že sa vyhovie jeho žalobe v zmysle čiastočného späťvzatia z 19.4.2015, resp. v zmysle § 389 ods.1 CSP ho zrušiť a vrátiť vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčísluj trovy odvolacieho konania do výšky 125,04 €, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie 53 € a z trov právneho zast. odvolacieho konania 72,04 € s DPH. Trovy právneho zast. odvolacieho konania pozostávajú z 1 úkonu právnej služby 61,74 € s DPH a režíjného paušálu k úkonu právnej služby 10,30 € s DPH (podanie odvolania).

5. Vedľajší účastník (do 30.6.2016) v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol: Vystupoval v tomto konaní do 30.6.2016 ako vedľajší účastník konania na strane žalovaného počas účinnosti O. s. p. / § 93 ods.2/ a mal v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník /§ 93 ods.4/. V zmysle § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona /do 30.6.2016/ zostávajú zachované. Svoje vyjadrenie k žalobnému návrhu z 22.6.2013 považuje za účelné, ktoré pozitívne ovplyvnilo rozhodnutie súdu v prospech žalovaného, pričom nepotreboval jeho súhlas na vystupovanie v tomto konaní v zmysle § 93 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014, preto považuje odvolanie žalobcu za neopodstatnené. Poukazuje na rozsudok KS Prešov 6Co265/2014 z 13.10.2015, z ktorého cituje. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu voči priznaným mu trovám konania, je potrebné brať na zreteľ procesnú právnu úpravu účinnú do 30.6.2016, t.j. O. s. p., keďže v zmysle § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ku ktorým došlo pred nadobudnutím účinnosti CSP /t.j. pred 1.7.2016/ zostávajú zachované. S ohľadom na potrebu rešpektovania zásady právnej istoty teda zostáva zachované jeho procesné postavenie, ktorý do konania vstúpil pred 1.7.2016 zákonným spôsobom upraveným v § 93 ods.2 a 3 O. s. p. a rovnako zostáva zachované, o. i., aj jeho právo na náhradu trov konania. V

tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré rozhodovali o odvolaní žalobcov voči priznaným trovám vedľajšieho účastníka po 1.7.2016, ktoré vyhodnotili ako účelne vynaložené, napr. KS Košice: 1Co770/2015-82 z 19.10.2016, 2Co324/2016-108, 3Co387/2014-110 z 8.9.2016, KS B. Bystrica: 12Co725/2014-176 z 31.10.2016, 15Co533/2015-185 z 24.8.2016, KS Prešov: 4Co320/2015-101 z 11.10.2016, 6Co30/2015-102 z 27.9.2016, 17Co141/2016-86 z 20.9.2016, 19Co303/2015-95 z 8.9.2016, 21Co2/2016-111 z 24.11.2016, Na základe uvedeného v celom rozsahu súhlasí s rozhodnutím súdu a žiada napadnuté výroky potvrdiť ako vecne správne.

6. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobudol účinnosť 1.7.2016.

7. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa ods.2 prvá veta cit. ust. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Rozsudok, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmaný.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a čo sa týka náhrady trov konania vedľajšieho účastníka zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

11. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod je daný iba, čo sa týka výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú strany sporu na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

13. Súd prvej inštancie, keď žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť (§ 387 ods.3 CSP), že je v úplnom súlade s aktuálnou súdnou praxou, podľa ktorej § 5b zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods.2 tretia veta O. z. nadobudli účinnosť 1.5.2014 a právne predpisy, ktorých sú súčasťou, nemajú prechodné ust., tzn., že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (rozsudok NS SR 3MCdo 14/2014 z 21.4.2015).

15. V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Od 1.5.2014 bol súd povinný prihliadnuť aj bez návrhu na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č.372/90 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinného od 1.5.2007). Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, teda samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotnej strany sporu v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v

Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zastúpením v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zastupovanie, ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tej strane sporu, na strane ktorej vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zastupovanie splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 257 CSP priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

20. Pomer hlasov, akým bolo uznesenie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.